
Waar is Anna?

(1) Elke avond kijkt ze me aan. Vlak voordat ik slapen ga, doe ik het. Dan ga ik voor de spiegel staan. En dan zie ik haar. Anna noem ik haar. Zo had ik namelijk graag zelf ook geheten.

En nadat ze me een tijdje heeft aangekeken, begint ze te praten. Dan vertelt ze aan een stuk door wat ze morgen gaat doen. Dat ze weer de beste van de klas gaat worden met de repetitie, dat ze weer al die vriendinnen om zich heen krijgt op het schoolplein. En ik...? Ik luister. Ik weet niet of ik dat eigenlijk ben; daar in die spiegel. Is Anna een stukje van mij dat nergens bang voor is? Dat alles kan en de meeste vrienden heeft? Of is Anna heel iemand anders? Iemand die ik helemaal niet ken; die totaal anders is dan ik?

Ik zit nu een week op mijn nieuwe school. En ik vind het vreselijk. Één repetitie hebben we gehad en die heb ik verprutst. Ik hang maar wat tegen het hek van het schoolplein. Alleen. De hele dag wil ik snel naar huis. Naar papa. En dan gezellig wachten tot mama thuis komt. En dan kom ik thuis na een schooldag en dan weet ik niet wat ik moet zeggen. Want elke keer weer vraagt papa hoe het was op school. Zachtjes fluister ik dan: 'Leuk'. En als mama thuiskomt, gebeurt hetzelfde weer.

Ik durf niet zoveel. Dat is altijd al zo geweest. Ik durf niemand zomaar aan te spreken. Ik durf niemand te vragen om bij mij thuis te komen spelen. Ik durf geen antwoord te geven als juf aan de klas iets vraagt. Soms durf ik zelfs niet eens in de spiegel te kijken. Want als Anna naar me kijkt, voel ik me heel klein worden. Ik weet wel dat ze mijn spiegelbeeld is, maar ze zorgt er wel voor dat ik denk dat ik nooit kan wat zij allemaal durft. Ik hoop echt dat Anna een stukje van mezelf is. En dat dat stukje op een dag helemaal mezelf zal zijn. Dan durf ik alles wat ik wil. Dan ga ik met plezier naar school en hoef ik niet meer tegen papa en mama te liegen.

Gisteravond stond ze er weer. Anna. 'Morgen ga ik iedereen in de klas uitnodigen voor mijn verjaardagsfeestje. En dan zeg ik tegen ze dat ze allemaal een liedje, een dansje of een toneelstukje voor me mogen maken.' Ik keek naar haar en dacht weer hetzelfde. Anna is morgen nergens te bekennen op school. Alleen ik ben er. En dus gebeurt er niets. Waarom komt ze nooit mij eens helpen? Zij weet het toch zo goed? Zij is toch alles wat ik niet ben?

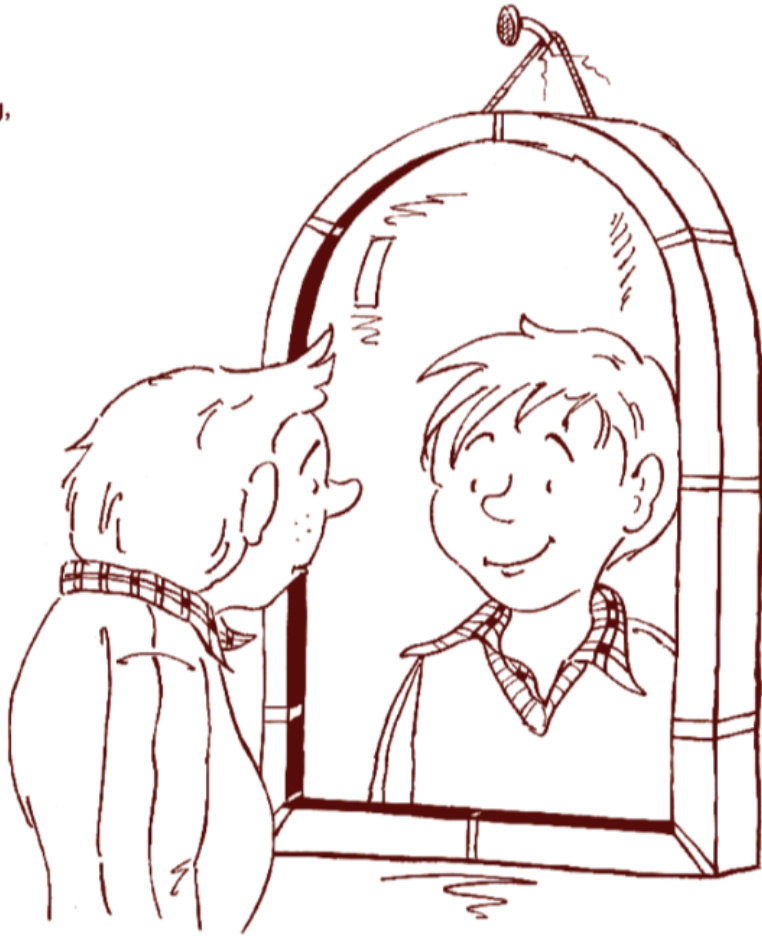
Maar vandaag gebeurde er iets.

(2) Op school was het weer als altijd. Maar op de terugweg moest ik omlopen. De weg was opgebroken. Maar ik ken mijn nieuwe dorp niet goed. En dus verdwaalde ik. Ik had geen idee meer waar ik was. Ik voelde mijn benen slap worden. En dus ging ik zitten op de stoep. En ik begon te huilen. Alles kwam ineens bij elkaar: de drukke verhuizing, het afscheid van mijn klas, het nieuwe dorp en die stomme school en die eigenwijze Anna. Ik had geen zin meer om op te staan. Ik zou daar altijd wel kunnen blijven zitten. Ik wist niet meer hoe ik verder moest. Tot ik door mijn tranen heen iemand naar me toe zag lopen. Ze stak een hand uit. Was het Anna? Zou ze dan toch eindelijk me eens helpen? Toen hoorde ik een stem. Het was Anna niet. Het was een bekende stem uit de klas. 'Zal ik je helpen je huis terug te vinden?' Ze trok me omhoog zodat ik weer op mijn benen stond. Samen liepen we verder. En even voelde ik me blij. Voor het eerst. Nu kon ik vanavond iets tegen Anna terug zeggen.

Een ander dan ik

Ben ik zo dan stoer genoeg,
leuk te zien,
grappig in alles?
Moet ik zo zijn
als ik verander
in iemand anders
een ander
dan ik?

Ze kijkt naar mij,
als ik anders ben
dan ik,
met haar ogen zo scherp.
Ze kijkt hoe ik loop,
naar mijn haar,
naar mijn kleren.
En ze lacht:
Ik ben stoer genoeg,
leuk te zien,
grappig in alles.
En als ik lach
dan weet ik:
Ik ben een ander,
veranderd voor haar,
ik ben zo anders dan ik ben.



Gesprek met mijn spiegelbeeld



Ik ben mezelf twee keer:
Ik met jou
en jij met mij.
Maar als ik gaap
of lig
of huppel op de maat,
wat ben jij dan van mij -
Of ben ik soms van jou?
Ben jij voor-beeld
of mijn na-beeld?
Of ben ik één van die twee?
Maar jij praat niet
en ik hoor niets,
ook al roer jij wel je mond.
Daarom vraag ik,
elke dag weer:
Ben jij,
spiegel aan de wand,
wie ik zijn wil,
of geweest ben,
hier alleen aan deze kant?

